

Зорица Јанакова

РАНА ЖИВА ДЛАНОМ ПУПИ

ЈУТРА ШАКА МРЗЛА

Јутра шака мрзла у прозор ми мрзло лупа
Уз зид сиви сабласт чиста, два три мртва листа
Ињем болом немоћ ступа
Гола крошња грање голо да окупа

Јутра мрзли пути, мален дојка у постељи мрзло ћути
У дан неће а ноћ бежи, у наготи јецај лежи
Рана жива дланом пупи
Мален дојка ниоткуда радост да сакупи.

ПРЕД РОДНОМ КУЋОМ

Не бих знала не бих дала
Теби, небо, да си тако плаво

Усред зиме у клепету голог грања, и у тузи
Ни видици да су тако чисти
Изнад крова родног и јаблања
Звоњу смеха а ни сузи

Не бих дала не бих знала

Да ту нисам постојала
Икуд хтела игде била ишта важно учинила
Само клекла пред тим прагом
У недељно бело подне

С миром клекла, муком сунцу и изрекла

Да изброји на тој стази златне трачке
Стопалцима оним босим
Нетрагом нам одшуњале
По небеској светој роси

Не бих знала не бих дала

Праском зорја да заискриш тако плаво
Чедо моје гргураво
У барици да се модриш, и у хладу старог дуда
Бљескајући да се јатиш одасвуда

Да ми ниси тако плаво
Чедо моје гргураво.

ОСТАНЕМ БЕЗ ИКОГ

Останем без иког
Ти претворен у мисао о недоласку
Претворен у мисао

Као када из недалеког сна
Писком на себе подсети дете

Да Ти руке око врата свијем

Свијем

Из колевке.

МАКАР ТАКО ЗАПОЧЕТИ ДАН

Ако си недохватан и не могу Те из сна

Ни са ове гомиле ствари
А нема Те ни лепо сложеног
У ормару

Макар тако започети дан

Дарежљивошћу тротоара пуне су ми очи
Пуне руке
Крошања готово нагих
Док одмичем низ улицу
Осунчану нежно

Стихом из неке раније песме

Улицом одабраном да се бар цвркутом
Писком
Разликује од оне јучерашње

Могућношћу обичног малог срастања

Макар тако започети дан

У угловима нерасањених дворишта
Не смећући Те с очију

Аветињски стварног иза последњег сна.

ДОК НЕ ЈАВЉАШ СЕ

Док не јављаш се
И све самљи без Тебе је ход
Ход дана на Тебе свиклих
Док си нас у скуту гајио
Носио на рукама

А руке нам ниси вратио
При последњем додиру

Док не јављаш се
А кише харају
Обалом
Зараслом у пустош
У свилу

А стопе нам ниси вратио
Траговима Твојим оробљене.

У ДНУ СТАЗЕ ЗЛАТНА ПРЕЂА

У дну стазе златна пређа, врело лета
Сунце врело, знојно тело, дах нам сметен
Извор капља с краја света
Лађан камен, увир међа, корак сплетен
Зрело небо жељом зрелом руди
Дахће земља багрем жилом тобом жеђа
Да ми тебе, сунце мило, скотрља на груди.